

Sygnatura akt IX C 1248/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 25-09-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Piotr Łuczak

Protokolant:Mirosław Jabłoński

po rozpoznaniu w dniu 25-09-2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. we W.

przeciwko D. Z.

- na skutek skargi Rzecznika Praw Obywatelskich o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt IX Nc 195/13

I. wznawia postępowanie zakończone prawomocnym nakazem zapłaty Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieście we Wrocławiu z dnia 4 lutego 2013 r. w postępowaniu upominawczym, sygn. akt IX Nc 195/13;

II. uchyla nakaz zapłaty Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieście we Wrocławiu z dnia 4 lutego 2013 r. w postępowaniu upominawczym, sygn. akt IX Nc 195/13 i oddala powództwo.

Sygn. akt IX C 1248/14

UZASADNIENIE

W dniu 12 maja 2014 r. (data nadania) Rzecznik Praw Obywatelskich złożył skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 4 lutego 2013 r. wydanego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia w postępowaniu upominawczym, sygn. akt IX Nc 195/13, z powództwa (...) Sp. z o.o. we W. przeciwko D. Z..

Rzecznik Praw Obywatelskich podniósł, że powód złożył przeciwko pozwanej pozew o zapłatę, jako podstawę swojego roszczenia wskazując należności z umowy o świadczenie usługi (...) ((...)) nr (...), których kwotę łączną obliczył na 290 zł. Sąd Rejonowy dla Wrocławia -Śródmieścia nakazem zapłaty z dnia 04.02.2013 r., wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygnaturze akt IX Nc 195/12 zasądził od Pozwanej na rzecz Powoda świadczenia zgodne z żądaniem pozwu. Nakaz zapłaty został doręczony Pozwanej 18.02.2013 r. W dniu 21.02.2013 r. Pozwana złożyła w Biurze Podawczym tut. Sądu pismo, z którego wynikało, że nie uważa się za dłużnika. Powiadomiła także powoda oraz Sąd o postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową Ł. oraz wskazała jego sygnaturę.

Kolejnym pismem złożonym osobiście w Biurze Podawczym Sądu w dniu 08.03.2013 r. (k. 33 akt przedmiotowej sprawy) pozwana poinformowała tut. Sąd, że jej podpis został podrobiony, a cała dokumentacja potwierdzająca tę okoliczność znajduje się w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia - Śródmieścia. Z treści tych pism można było wywnioskować, że pozwana odnosi się w ten sposób do kierowanego przeciwko niej pozwu, a konkretnie umowy o świadczenie usług, na podstawie której Powód naliczył kwotę nieuiszczonej należności. Kierowane przez Pozwaną pisma Sąd rozpoznający sprawę określił jako sprzeciw od nakazu zapłaty oraz zarządzeniem z dnia 15.03.2013 r.

wezwał pozwaną do uzupełnienia braków sprzeciwu w terminie tygodnia od dnia doręczenia wezwania poprzez jego złożenie na urzędowym formularzu, wskazania, w jakim zakresie zaskarża nakaz (w całości czy w części), przedstawienia zarzutów, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy oraz okoliczności faktycznych i dowodów wraz z odpisem sprzeciwu dla strony powodowej pod rygorem jego odrzucenia. Powyższe zostało doręczone Pozwanej 28.03.2013 r. (k. 39-41 sprawy cywilnej). Pozwana już dnia następnego, tj. 29.04.2013 r. wykonała zobowiązanie nałożone na nią przez Sąd (k. 42-44), konsekwentnie wskazując, że nie powinna brać udziału w przedmiotowej sprawie, gdyż umowy stanowiącej podstawę roszczenia Powoda w ogóle nie zawierała, a jej podpis podrobiono, co ewidentnie wynika z toczącego się równolegle postępowania karnego. Podniosła również, że na żądanie tut. Sądu konkretny, wskazany z imienia i nazwiska, prokurator udostępni wszelkie potrzebne w sprawie dokumenty. Sprzeciw został jednak odrzucony, gdyż Pozwana „złożyła sprzeciw na urzędowym formularzu, jednakże tylko w jednym egzemplarzu, co oznacza, że nie uzupełniła w zakreślonym terminie tygodniowym terminie jego braków, o co była wzywana”. W rezultacie, na mocy art. 504 § 2 k.p.c. wydany przeciwko Pozwanej nakaz zapłaty uprawomocnił się, a jego wykonanie wierzyciel skierował do egzekucji, którą aktualnie prowadzi Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Złotoryi, pod sygn. KM 59/14.

Skarga Rzecznika Praw Obywatelskich została oparta na przesłance wymienionej w art. 403 § 1 pkt. 1 k.p.c, gdyż nakaz zapłaty w sprawie IX Nc 195/13 został wydany na podstawie dokumentu podrobionego. Okoliczność ta wynika wprost z dokumentów zgromadzonych w aktach postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, III Wydział Karny w sprawie pod sygnaturą III K 662/12 oraz znanych tut. Sądowi, gdyż kopia wyroku karnego znajduje się w aktach sprawy (k.61).

Zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich, wydany w powyższej sprawie wyrok karny należy rozpatrywać w kategoriach dokumentu urzędowego, w którym urzędowo potwierdzono, że podpis pozwanej na umowie stanowiącej podstawę do wydania nakazu zapłaty w zaskarżonej sprawie został podrobiony. Skoro zaś z art. 66 § 1 k.k. bezspornie wynika, że warunkowe umorzenie postępowania jest dopuszczalne wyłącznie w sytuacji, gdy „wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości”, to należy przyjąć, że w niniejszej sprawie urzędowo stwierdzono zarówno winę, jak i sprawstwo Pana I. Z. w podrobieniu dokumentu stanowiącego podstawę wydania nakazu zapłaty.

Z tego też względu, w przekonaniu Rzecznika Praw Obywatelskich zaistnienie podstawy wznowieniowej określonej w art. 403 § 1 pkt. 1 k.p.c. jest w niniejszej sprawie ewidentne i nie budzi żadnych wątpliwości.

Rzecznik Praw Obywatelskich wskazał również, że określony w art. 407 § 1 k.p.c. termin wniesienia skargi o wznowienie został w niniejszej sprawie dochowany. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęty jest pogląd, że termin do wniesienia skargi o wznowienie przez prokuratora (a zatem również przez Rzecznika) nie jest uzależniony od terminu przewidzianego dla strony.

W konsekwencji termin określony w art. 407 § 1 k.p.c. biegnie dla prokuratora od dnia, w którym dowiedział się on o wyroku. Powołując się na dyspozycję art. 14 pkt 4 ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich oraz art. 7 k.p.c. powyższe orzeczenie odnieść należy analogicznie do sytuacji procesowej Rzecznika.

Pozwana poinformowała Rzecznika o wydaniu przeciwko niej przedmiotowego nakazu zapłaty opartego na dokumencie podrobionym w piśmie z dnia 09.02.2014 r. Powyższe pismo zostało doręczone do Biura Rzecznika Praw Obywatelskich w dniu 12.02.2014 r.

Należy więc przyjąć, że termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania przez Rzecznika Praw Obywatelskich upływa z dniem 12.05.2014 r., a zatem został w niniejszej sprawie zachowany.

Zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich, wyżej przywołane okoliczności w pełni uzasadniają wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 04.02.2013 r., w sprawie o sygnaturze akt IX Nc 195/12. Jednocześnie stan faktyczny niniejszej sprawy, a w szczególności brak istnienia zobowiązania po stronie pozwanej, która w ogóle nie złożyła oświadczenia woli

o zawarciu umowy, w pełni uzasadnia żądanie zmiany kwestionowanego nakazu zapłaty poprzez oddalenie powództwa w całości.

W pismach procesowych z dnia 15 lipca 2014 r. i 21 lipca 2014 r. powód oświadczył, że cofa pozew bez zrzeczenia się roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 stycznia 2013 r. (...) Sp. z o.o. we W. złożył przeciwko D. Z. pozew o zapłatę kwoty 290 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu. W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że dochodzi od pozwanej należności z umowy o świadczenie usługi (...) ((...)) nr (...), którą nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności od pierwotnego wierzyciela.

Dowód: pozew z dnia 22.01.2013r., k. 1-4 dołączonych akt tut. Sądu w sprawie IX Nc 195/13.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu nakazem zapłaty z dnia 4 lutego 2013 r., wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygnaturze akt IX Nc 195/13, uwzględnił powództwo w całości, zasądając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 290 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 22 stycznia 2013 r. oraz kwotę 84,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 77 zł kosztów zastępstwa procesowego. Nakaz zapłaty został doręczony pozwanej w dniu 18 lutego 2013 r.

Dowód: nakaz zapłaty z dnia 4.02.2013r. , potwierdzenie odbioru., k. 22, 25 dołączonych akt tut. Sądu w sprawie IX Nc 195/13.

W dniu 21 lutego 2013 r. pozwana złożyła w tut. Sądzie pismo, z którego wynikało, że nie uważa się za dłużnika, wskazując, że Prokuratura Rejonowa Łódź - Widzew prowadzi postępowania w sprawie sfalszowania jej podpisu na umowie, z której powód wywodzi swoje roszczenie. Kierowane przez pozwaną pisma Sąd rozpoznający sprawę określił jako sprzeciw od nakazu zapłaty oraz zarządzeniem z dnia 15 marca 2013 r. wezwał pozwaną do uzupełnienia braków sprzeciwu w terminie tygodnia od dnia doręczenia wezwania poprzez jego złożenie na urzędowym formularzu, wskazania, w jakim zakresie zaskarża nakaz (w całości czy w części), przedstawienia zarzutów, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy oraz okoliczności faktycznych i dowodów wraz z odpisem sprzeciwu dla strony powodowej pod rygorem jego odrzucenia. Powyższe zostało doręczone pozwanej 28 marca 2013 r.

W dniu 29 marca 2013 r. pozwana złożyła sprzeciw na urzędowym formularzu, uzupełniając jego braki formalne w części. Nie złożyła bowiem odpisu sprzeciwu.

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2013 r. tut. Sąd odrzucił sprzeciw pozwanej.

Postanowieniem z dnia 9 lipca 2013 r. tut. Sąd odrzucił zażalenie pozwanej na powyższe postanowienie wobec nieuzupełnienia braków formalnych zażalenia.

Dowody: pismo pozwanej z 18.02.2013r., 7.03.2013r., wezwanie z 15.03.2013r, potwierdzenie odbioru, pismo z 2.04.2013 r. z kopertą, postanowienie z 25.04.2013 r., postanowienie z dnia 9.07.2013r., postanowienie 29.10.2013r. - k. 26, 37, 39, 41, 42-44, 45, 57, dołączonych akt tut. Sądu w sprawie o sygn. IX Nc 195/13.

W dniu 29 października 2013 r. tut. Sąd klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 4 lutego 2013 r. , wydając powodowi tytuł wykonawczy.

Dowód: postanowienie z 29.10.2013r. - k. 77 dołączonych akt tut. Sądu w sprawie o sygn. IX Nc 195/13.

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego, na wniosek wierzyciela – (...) Sp. z o.o. w dniu 13 stycznia 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Złotorzy wszczął przeciwko pozwanej egzekucję w sprawie Km 59/14.

Dowód: zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, k. 13, postanowienie, k.14, wezwanie, k. 15

* * *

W dniu 12 kwietnia 2012 r. na skutek zawiadomienia D. Z.z dnia 8 marca 2012 r. w VI Komisariacie Komendy Miejskiej Policji w Łodzi wszczęte zostało dochodzenie o przestępstwo z art. 270 k.k. w sprawie sfalszowania podpisu pod umową numer (...)z dnia 14 grudnia 2011 r. zawartą między D. Z., a spółką (...) S.A.z siedzibą we W..

W toku dochodzenia, nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową Łódź – Widzew w sprawie 2 Ds 375/12, ustalono, że podpis pod powyższą umową podrobił były mąż D. I.Z..

W dniu 28 września 2012 r. Prokuratura Rejonowa Łódź – Widzew skierowała do Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa III Wydział Karny wniosek o warunkowe umorzenie postępowania karnego prowadzonego przeciwko I. Z., podejrzanego o to, że w dniu 14 grudnia 2011 r. w Ł.w celu użycia dokumentu jako autentycznego podrobił podpis D. Z.na umowie nr (...)o świadczenie usługi abonament telefoniczny ((...)) z (...) S.A.we W.oraz na oświadczeniu abonenta stanowiącym załącznik do tej umowy.

Wyrokiem z dnia 15 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt III K 662/12 Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi na podstawie art 66 par. 1 k.k. uznając, że podejrzany I. Z. jest sprawcą powyższego czynu wypełniającego dyspozycję art. 270 par. 1 w zw. z art. 2a k.k., postępowanie karne wobec podejrzanego warunkowo umorzył na okres próby jednego roku. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 23 listopada 2012 r.

Dowody: dokumenty znajdujące się w dołączonych aktach Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w sprawie o sygn. akt III K 662/12, w szczególności wyrok z dnia 15.11.2012 r., k. 102 powyższych akt

* * *

W dniu 12 lutego 2014 r. D. Z. poinformowała Rzecznika Praw Obywatelskich o wydaniu przeciwko niej nakazu zapłaty opartego na dokumencie podrobionym.

Dowód: skarga z dnia 9.02.2014 z datą wpływu, k. 11

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art 399 k.p.c., w przypadkach określonych w dalszych przepisach, można żądać wznowienia postępowania, zakońzonego prawomocnym wyrokiem, Jak przyjmuje się w orzecznictwie sądowym, skarga o wznowienie postępowania przysługuje od każdego orzeczenia rozstrzygającego sprawę merytorycznie, w tym także od prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, który zgodnie z art. 504 par. 2 k.p.c., ma skutki prawomocnego wyroku (zob. postanowienie SN z 4.01.1973r., I CZ 152/72, OSNC 1973/7-8/143.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęty jest pogląd, że termin do wniesienia skargi o wznowienie przez prokuratora (a zatem również przez Rzecznika Praw Obywatelskich) nie jest uzależniony od terminu przewidzianego dla strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.03.2009 r., II CSK 590/08 (LEX nr 599759) W konsekwencji termin określony w art. 407 § 1 k.p.c. biegnie dla Rzecznika Praw Obywatelskich od dnia, w którym dowiedział się on o wydaniu prawomocnego orzeczenia rozstrzygającego sprawę merytorycznie (por. art. 14 pkt. 4 ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich oraz art. 7 k.p.c.).

Należy więc przyjąć, że termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania przez Rzecznika Praw Obywatelskich upływa z dniem 12.05.2014 r., a zatem został w niniejszej sprawie zachowany.

Skarga Rzecznika Praw Obywatelskich została oparta na przesłance wymienionej w art. 403 § 1 pkt. 1 k.p.c, gdyż według twierdzeń zawartych w skardze, nakaz zapłaty w sprawie IX Nc 195/13 został wydany na podstawie dokumentu

podrobionego. Okoliczność ta wynika wprost z dokumentów zgromadzonych w aktach postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, III Wydział Karny w sprawie pod sygnaturą III K 662/12.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego obie podstawy wznowienia określone w art. 403 § 1 k.p.c, tj. oparcie wyroku na dokumencie podrobionym lub przerobionym oraz uzyskanie wyroku za pomocą przestępstwa, traktowane są jako podstawy odrębne (postanowienie SN z dnia 12.03.2009 r. sygn. akt V CZ 8/09, LEX nr 512970; postanowienie SN z dnia 14.06.1963 r., II CZ 63/63, "Nowe Prawo" z 1965 r., nr 6, s. 709 oraz postanowienie SN z dnia 15.12.2000 r., IV CKN 1418/00, nie publ.). Zdaniem Sądu Najwyższego, wprowadzenie podrobienie lub przerobienie dokumentu jest przestępstwem określonym w art. 270 § 1 k.k., to jednak wymienienie w art. 403 § 1 k.p.c. odrębnie oparcia wyroku na dokumencie podrobionym lub przerobionym i uzyskania wyroku za pomocą przestępstwa nakazuje przyjąć, że ta druga podstawa wznowienia nie obejmuje przestępstwa polegającego na podrobieniu lub przerobieniu dokumentu, gdy podrobiony lub przerobiony dokument stanowił podstawę faktyczną wyroku. Wskazanie podrobienia lub przerobienia dokumentu jako oddzielnej podstawy wznowienia byłoby zbyt techniczne, gdyby podrobienie lub przerobienie dokumentu mieściło się w pojęciu przestępstwa, o którym mowa w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c.

Z tego też względu wynikający z art. 404 k.p.c. wymóg wykazania zaistnienia podstawy wznowienia skazującym wyrokiem karnym może odnosić się wyłącznie do podstawy określonej w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c, nie zaś do sytuacji podrobienia lub przerobienia dokumentów. Wynika to wprost z wykładni językowej art. 404 k.p.c, zgodnie z którym „z powodu przestępstwa” można żądać wznowienia jedynie wówczas, gdy czyn został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że postępowanie karne nie może być wszczęte lub że zostało umorzone z innych przyczyn niż brak dowodów. Dlatego też „oparcie skargi o wznowienie postępowania na tej podstawie, że wyrok został oparty na dokumencie podrobionym lub przerobionym, nie wymaga wykazania zaistnienia przestępstwa w sposób określony w art. 404 k.p.c.” (wyrok SN z dnia 14.07.2010 r., sygn. akt V CSK 28/10 LEX nr 852595; postanowienia SN: z dnia 15.12.2000 r., IV CKN 1418/00 oraz z dnia 12.03.2009 r., V CZ 8/09, OSNC-ZD 2010, nr B, poz. 39; podobnie także postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5.09.2012 r., III AUZ 62/12).

Jak wynika z orzecznictwa (np. uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów - zasada prawna z dnia 22.10.1974 r. III PZP 20/74) „ustalenia wydane w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku warunkowo umarzającego postępowanie co do popełnienia przestępstwa - nie wiążą z mocy art. 11 k.p.c. sądów w postępowaniu cywilnym”. Związanie, o którym mowa w art. 11 k.p.c, co do zasady dotyczy jedynie prawomocnych wyroków karnych skazujących. A contrario, sąd cywilny nie jest związany ustaleniami m.in. wyroku uniewinniającego, umarzającego postępowanie z powodu okoliczności wyłączających dopuszczalność postępowania karnego (umorzenie bezwarunkowe), warunkowo umarzającego postępowanie.

Sąd podziela poglądy, na które powołano się w skardze, że ocena przez sąd cywilny okoliczności ujawnionych w postępowaniu karnym nie może być dowolna. Ustalenia wydane w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne powinny być bowiem ocenione przez sąd cywilny w ramach przysługujących temu sądowi uprawnień z art. 233 § 1 k.p.c. Stanowią one istotne okoliczności sprawy w rozumieniu art. 227 k.p.c, gdyż na podstawie art. 66 § 1 k.k. orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania karnego może zapaść tylko wówczas, gdy okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.09.1973 r., II PR 223/73, LEX nr 7305). Co więcej, art. 244 § 1 k.p.c. definiuje instytucję dokumentu urzędowego oraz jego moc dowodową. Przepis ten stanowi, że dokumenty sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Dookreślając rolę wyroku karnego warunkowo umarzającego postępowanie w sprawie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27.02.2013 r., sygn. akt IV CSK 443/12 (Biul.SN 2013/7/12, M.Prawn. 2014/4/204-205) wyjaśnia, że „artykuł 244 § 1 k.p.c. reguluje moc formalną dokumentu i nakazuje traktować jako udowodnioną treść dokumentu, natomiast nie rozstrzyga o znaczeniu dokumentu dla wyniku procesu, bowiem w tym zakresie jest on przedmiotem oceny według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Wyroki sądowe zarówno w sprawach karnych, jak i w sprawach cywilnych korzystają z waloru dokumentów urzędowych, a element urzędowego

zaświadczenia wyraża się w potwierdzeniu przez sąd stanu rzeczy, który został w wyroku stwierdzony lub przez wyrok spowodowany."

Mając powyższe na uwadze, wydany w sprawie wyrok kamy należy rozpatrywać w kategoriach dokumentu urzędowego, w którym urzędowo potwierdzono, że podpis pozwanej na umowie stanowiącej podstawę do wydania nakazu zapłaty w zaskarżonej sprawie został podrobiony. Skoro zaś z art. 66 § 1 k.k. bezspornie wynika, że warunkowe umorzenie postępowania jest dopuszczalne wyłącznie w sytuacji, gdy „wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości", to należy przyjąć, że w niniejszej sprawie urzędowo stwierdzono zarówno winę, jak i sprawstwo Pana I. Z. w podrobieniu dokumentu stanowiącego podstawę wydania nakazu zapłaty.

Z tego też względu, zdaniem Sądu zaistnienie podstawy wznowieniowej określonej w art. 403 § 1 pkt. 1 k.p.c. jest w niniejszej sprawie oczywiste. Wobec wykazania zasadności podstawy wznowienia postępowania, skarga o wznowienie postępowania podlegała uwzględnieniu, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku na podstawie podanych wyżej przepisów.

Przepis art. 412 k.p.c. stanowi, że sąd rozpoznaje sprawę na nowo w granicach, jakie określa podstawa wznowienia (par. 1). Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd stosownie do okoliczności bądź oddala skargę o wznowienie, bądź uwzględniając ją zmienia zaskarżone orzeczenie albo je uchyla i w razie potrzeby pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Rozpoznając sprawę ponownie Sąd doszedł do przekonania, że roszczenie powoda dochodzone w sprawie toczącej się przed tut. Sądem pod sygn. akt IX Nc 195/13, nie było uzasadnione. Skoro bowiem pozwana nie podpisała umowy z powodem, strony nie łączył żaden stosunek prawny, z którego powód mógłby wywodzić roszczenie o zapłatę. Ze względu na to, że powyższe postępowanie zakończyło się prawomocnym nakazem zapłaty, mając na uwadze to, że przepisy o wyrokach stosuje się w tym przypadku jedynie odpowiednio (art. 353² k.p.c.), Sąd uchylił nakaz zapłaty tut. Sądu z dnia 4 lutego 2013 r., sygn. akt IX Nc 195/13 i oddalił powództwo. Na skutek uwzględnienia skargi o wznowienie postępowania i stwierdzenia oczywistej bezzasadności powództwa, istniała bowiem potrzeba wyeliminowania z obrotu prawnego nakazu zapłaty, na podstawie którego powód wszczął już przeciwko pozwanej egzekucję.

Mają powyższe na uwadze, na podstawie podanych przepisów prawnych Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku.